

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Thomæ Tamburini Societatis Iesu Siculi
Caltanisettensis, In Alma Vniversitate nobilis Civitatis
Messanæ, Theologiæ Primarij Professoris. Explicatio
Decalogi Duabus distincta partibus**

In qua omnes ferè conscientiæ casus, ad decem Præcepta pertinentes,
mira brevitate, claritate, & quantum licet, benignitate declarantur

Continens sex Libros posteriores in Decalogum, id est, expositionem
præceptorum secundæ tabulæ

Tamburini, Tommaso

Monachii, Anno M.DC.LIX.

Consensus, Palpo, paragraph. 3.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39995

& crudelius. Aio, esse probabile, me teneri ad restitutionem, quia de facto damnum infero: at esse etiam probabile, non teneri, quia verum non est, à me damnum quoad substantiam suisse illicitum: fuit enim à præcedente deliberatione, & solum ego causa fui in qualitate, seu modo. Confirmabat hanc doctrinam P. Ioseph de Augustino à quo illam habui, hoc exemplo, nam si segetes v. g. inimici mei confligarent, sine villa spe auxilij, & ego ex odio flamas adderem, licet peccem, tamen, quia novum damnum non facio, non obligor ad restitutionem, ita ergo in casu nostro &c.; loquimur autem solum ad restitutionem: nam ceterum, quando citius ex meo consilio mors alicui infertur, cum sim causa accelerationis injustæ mortis, in irregularitatem incurro. Scio, Hurtado, dū l sic habere: non incurritur irregularitas, quando absque mandato, aut consilio aut incitatione aut animatione alias erat faciendum homicidium, quoad substantiam, quamvis aliquo ex his quatuor modis animus delinquentis fuerit auctus ad id faciendum, aut inductus ad faciendum citius, vel crudelius, quia tunc dicto modo cooperans, quamvis sit causa distincti numeroactus, non influit in homicidium, quoad substantiam, sed tantum, quoad modum. Hæc ille, m quii, quoad illud (citius) placere non potest, cum verè, qui ad mortem citius dandam influit, ad substantiam homicidij, nec solum ad modum concurrat.

1 Gasp. Hurtad. de irreg. d. 2
dif. 6. n. 20. in edit. Antuerp. 1633. m

Quem videtur sequi, Bannes apud Dia-
nam p. 8. tr. 7. resol. 92.

7. Consulto autem in hoc tertio dicto notaui illud (nisi forte, quoad excessum) nam si quis erat determinatus ad surandum decem, tu verò excites ad surandum viginti, te obligari ad restitutionem excessus supra decem, dubium esse non potest.

Quando confessarius non dat consilium de restitutione poenitenti, quam is debet, & similis, diximus in Methodo n. De ijs, qui consilium præbent, cum sint ignorantes, nec apti ad consilium præbendum, legatur omnino Vasquez o.

n In Meth. conf. lib. 3. c. 8. §. 3. o
Vasq. de restit. c. 2. §. 2. d. 5.

§. III.

Consensus, Palpo.

1. **V**i sive per suffragium secrete, sive alio modo consentit, ut fiat actio injusta, obligatur ad restitutionem, id quod ex dictis de consulente, cui valde affinis est consensus, satis liquet. Adde tamen omnino ea, quæ dixi superius a de suffragijs.

a l. 1. c. 3. §. 7. ver. Suffragium & videatur insuper Dicastill lib. 2. de just. tr. 2. d. 4. dub. 5. a n. 93.

2. Sicut autem injustus est, qui per suum suffragium actioni iniquæ consentit, ita non raro erit injustus, qui non consentit, ubi assentiri per justitiam deberet, seu quod idem est, ubi suffragium negat, quando in favorem alicuius, vel in bonum reip. illud ferre oportebat.

S S S. 2

tebat.

tebat. Id certè colligitur ex dictis, & eorum quibus v. g. comprehendatur, vel ob
videri poterit apud Doctores latius b.

b Mol. d. 732. Dian. p. 3. tr. 2. de
dub. Reg. ref. 6. Delugo to. 1. de just. d.
29. sec. 2. §. 3. an. 69.

3. Palpo, seu palpator, id est, qui
laudando & adulando alium, vel con-
tra, irridendo, arguendove alterius
ignaviam, est causa actionis injustæ,
tenetur utique ad restitutionem; idq;
etiam si non lauda verit, animo, ut fieret
actio injusta. Satis enim est, si prævi-
derit damnum ex sua laude fecutu-
rum: nam si esset cum inadvertentia
inculpabili, ex generalibus regulis in-
voluntarij excusandum fore, scimus
omnes. De hac ejusmodi adulazione
iterum & memini me dixisse, nec in-
utiliter recoleres locum illum.

c In Meth. Conf. lib. 2. c. 7. §. 3.

§. IV.

Recurſus.

z I, qui malefactorem receptant,
qui protegunt, qui securitatem
præbent, ad injuste agendum, vel
ad non restituendum, quique prædam
servant, quos omnes sub nomine re-
cursus comprehendimus, peccant, &
ad restitutionem tenentur, quia, ut sic,
sunt causa actionis injustæ: ut sic, di-
co; non enim semper, si latro ad te
divertat, statim teneris ad restitu-
tionem, sed si ita divertat, ut ante deli-
ctum, tu vel tacite, vel expresse pro-
miseras, illum receptare. Vnde ipse hac
fretus receptione furatus sit. At post
commissum jam furtum, vel homici-
dium, si illum casu recipias, ne is à li-

a Molin. d. 733. Dicast. alios citam
l. 2. de restit. tr. 2. d. 4. dub. 6.

z Hinc sit, ut peccant, & restitu-
tis obligationem contrahant pater,
dominus, Princeps &c. si videntes fi-
lium, famulos, vasallos injustè agere,
confisos in potentia ipsorum, eos si
possunt, non compescant: quia dum
sic animati, & in dominibus ac ciuitati-
bus tutò recepti delicta committunt,
suam culpat in patrem; dominosque
fine dubitatione transmittunt. De
patre dominoque, recipientibus domi-
nasi filij vel famuli, vide supe-
rius b.

b sup. l. 5. c. 1. §. 4. n. 22. O²³

z Non deest tamen interdum ex-
cusatio

